

„Такива челоуѣцы въ Нероновото*) время изгорѣхъ Рима, рече цѣсарѣцѣа съ воздышаніе.“

Олинтъ съ вѣрата, колато мѡ въ дѡхнѡбаше такива пріятны сапикасваніа, самъ си хвана да оуѣща въ себе си, каква работа взрши, и така глѡдаше около себе си и сапикасваше множество народно, като съ притиснѡвахъ и говорѣхъ на оушите си, като глѡдахъ на него. Послѣ хвзрли той єдинъ поглѡдъ на тѣхъ, и като съ обви въ дрѣхата си, рече, белегласно да го чѡатъ: „О слѣпы надолопоклонци! землетресеніе то на миналата нощь не го ли разбрахте? Горко вамъ! въ кое състоаніе ще бы найде послѣдніа день!“

Народа, като го чѡ, да говори така, всакій хвана да разсѡждава спорадъ своа си разѡмъ; но всите съ согласвахъ, чи това говореніе негово трѣбва да показѡва нѣкоа голѣма хѡла. Тѣи глѡдахъ на хрїстіанина, като на єдного врага на челоуѣческіа родъ. Вичките го кичѣхъ со сакаквы прекоре и имена; но имаа бѣжкоженъ по често съ говорше.

Олинтъ, като мина презъ множеството народно, ха да излѣзе изъ пазара отъ нѣкое мѣсто, дѣто имаше много челоуѣцы, видѣ апекида жалтъ и почѡмренъ, който глѡдаше на него сосъ вниманіе.

Олинтъ бѣше обвитъ въ єдна манта (папанча),

*) Неронъ бѣше Кесарь Римскій.